

KWK „Siersza” – nieczynna kopalnia węgla kamiennego, w Sierszy, w powiecie chrzanowskim, w województwie małopolskim.

Historia

Początki kopalni datuje się na rok 1861 kiedy to uruchomiono kopalnię pod nazwą "Nowa Izabela". W 1884 uruchomiono nowy szyb "Artur", od którego kopalnia przyjęła nazwę. W 1947 roku dołączono do niej kopalnię "Zbyszek" pod wspólną nazwą "Siersza". W 1951 roku połączona została z kopalnią "Krystyna" w Tenczynku. 1 listopada 1999 rozpoczęto likwidację kopalni, którą ostatecznie w 2001 roku zamknięto. Wcześniej w rejonie „Sierszy” eksploatację prowadziły kopalnie „Albrecht”, „Izabela”.

Geologia

W budowie geologicznej biorą udział utwory czwartorzędu i karbonu. Osady czwartorzędowe związane są głównie z akumulacją wodnolodowcową plejstocenu oraz podrzędnie ze współczesną działalnością wód powierzchniowych (osady holocenu). Wykształcone są jako gliny często z domieszką piasków. Ich miąższość sięga kilkunastu metrów. Utwory karbońskie reprezentowane są w górnej części przez warstwy libiąskie i łaziskie. Charakteryzują się one zdecydowaną przewagą piaskowców nad iłowcami. W warstwach łaziskich i w stropowej części warstw orzeskich występują węgle kamienne. Utwory generalnie zapadają na SW. Pod względem tektonicznym obszar górniczy należy do skomplikowanych. Przebiega tu gęsta sieć uskoków o generalnych kierunkach zbliżonych do południkowych lub do kierunku NNE-SSW, oraz zbliżonych do równoleżnikowych lub do kierunku NW-SE, które swoim zasięgiem obejmują także utwory nadkładu. Główne uskoki mają przebieg równoleżnikowy i są to:

- Sierszański I rozpoczynający się w środkowej części pola centralnego od uskoku granicznego i biegnący w kierunku wschodnim do granicy OG „Siersza I”. Zrzut warstw w kierunku N, amplituda od 40 m do 100 m. Biegnie na południe od szybu Zofia i lokalnie stanowi północną granicę eksploatacji pokładów warstw łaziskich (207, 208, 209, 210 i 214) i orzeskich (301 i 303).
- Sierszański II równoległy do uskoku Sierszańskiego I, przebiega na N od uskoku Sierszańskiego I i od szybu Zofia. W rejonie szybu Zofia jego rzut wynosi około 60 m na N. Stanowi północną granicę eksploatacji pokładów węgla w polu Centralnym kopalni „Siersza”.
- uskoki o przebiegu zbliżonym do równoleżnikowego i zrzucie około 20 m na północ ogranicza pole eksploatacji pokładów warstw łaziskich i orzeskich

Górnictwo

Na obszarze górniczym kopalni eksploatowano pokłady 206 (poprzednio oznaczany jako 118), 207, 208, 209, 210, 214 a także 301 i 303 o miąższościach wahających się w granicach od 3,0 m do około 11,0 m w strefie głębokości od 25 do 330 m ppt.

Zagrożenia zapadliskowe

Istnieje na terenach, w podłożu których prowadzono eksploatację węgla w strefie głębokościowej 0-100m ppt. Taką eksploatację prowadzono w pokładach: 206/118, 207, 208, 209, 210, 214 (warstwy łaziskie) a także 301 (warstwy orzeskie) głównie w części centralnej

obszaru górniczego w pasie o rozciągłości NW-SE oraz w SE narożniku tego obszaru. W części centralnej OG w przeszłości powstawały liczne deformacje nieciągłe powierzchni związane z płytką eksploatacją węgla w formie zapadlisk i lejów wywołane reaktywacją starych płytkich zrobów.